

VISSZA A NYÁRBA

*Nem narancs leng,
csak néhány árva sarkantyúvirág
szorítja a heves szél oldalát.*

*A halványpiros rózsza még szállna
a nyár haján
tovább.*

*De lám, a mályva
már a keszegen omló, sárga
dióleveleket dajkálja,
s talán szeretne szólni is.*

*Inog, remeg...
Karján holt levelek.
Sejt valamit, s nem tudja mégsem,
s hitetlenkedve szinte hisz;
aranyzöld áramot remél a szélben,
amely boldogságába visz.*

SZERB GYÖRGY

ÉNEK, ŐSZI TÁJJAL

*Már pislákol pár karmazsin levél
a lombkastélyok ormán, mint a vér.
Hozzák az őszt borostás reggelek,
kemények, durvák, mint az emberek.
Már köd lapul a tarlón. Kék utak
függnek a füstön, mint a büntudat.
Elmúlt megint, s megint más volt a nyár,
mint ahogy hittük. Nem pattant a zár
titkok felett, és nem enyhült a gond.
Se nyár, se őszt, se tél, tavasz se mond
sohase újat. Sorsunkra konok
közönnyel néznek, mint az ikonok.
S mi csak vonszoljuk, s hisszük, ó de szép,
egy nagy repülés előérzetét,
naponta sírva újjászületünk,
hisz egyszer úgyis sikerül nekünk
valamit látni, amit más soha,
valamit tenni, ami már csoda,
valamit vinni, ami már öröm,
s embernek lenni rontott délkörön.*

*Ez tart meg élve. Ének akkor is,
ha hallgatásunk hosszú és komisz,
kiáltás akkor is, ha korcs a hang,
csenddé törik, mint hó alatt a hant,*

és élet akkor is, ha töredék...